

tagne bestemmelse. En anden grund er, at ethvert medlem eller regeringen ifølge grundloven har *ret* til at fremsætte forslag, og at det derfor kan virke uheldigt i selve forretningsordenen at optage en bestemmelse, der rent faktisk begrænser denne ret.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) stiller herefter det nævnte ændringsforslag nr. 2 samt ændringsforslag nr. 45.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) er dybt uenige i at give formanden større særbeføjelser end hidtil. Formandens opgave er først og fremmest at være ordstyrer og ikke – som der både i den nuværende og den foregående formands tid har været adskillige eksempler på – at benytte formandshvervet til at gennemtrumfe sine egne politiske og/eller personlige opfattelser over for politiske modstandere, som er indvalgt i folketinget med samme ret som formanden og hans politiske meningsfæller i tinget. Om et medlem opfører sig antageligt eller uantageligt, er et spørgsmål mellem dette medlem og hans vælgere – ikke mellem medlemmet og den formand, som er valgt til folketinget på at kæmpe for en helt anden politisk platform, og som – bevidst eller ubevidst – lader sig bestemme deraf, når han skal afgøre, hvad der er »god orden« og »værdig forhandlingsform«.

Hvad angår det førnævnte ændringsforslag nr. 45 om tingprotokollen bemærker fremskridtspartiet, at Folketingstidende og den praktiske erfaring bevirker, at tingprotokollen er overflødig.

b. Lovforslags affattelse

Den i beslutningsforslagets § 1 som nr. 7 optagne bestemmelse, hvorved der foreskrives bestemte regler for affattelse af titler på lovforslag m. v., tilsigter, som det fremgår af bemærkningerne, at fastholde en ellers normal praksis.

Udvalgets *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) kan tilslutte sig denne bestemmelse.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) bemærker: efter frem-

skridtspartiets opfattelse er det direkte grundlovsstridigt, at nogen som helst skal have adgang til at censurere det indhold, som et folketingsmedlem vil give sit forslag. Det må klart følge af grundlovens § 41, stk. 1, at når et folketingsmedlem fastholder en bestemt udformning af et af ham indgivet forslag til lov eller anden beslutning, skal forslaget fremsættes i den udformning, folketingsmedlemmet foretrækker, og ikke på en måde, der foretrækkes af andre folketingsmedlemmer eller embedsmænd. Da grundloven selvsagt alene kan ændres ved at opfylde fremgangsmåden i grundlovens § 88 og ikke ved en folketingsbeslutning som B 16, § 1, nr. 7, vil fremskridtspartiet uanset en sådan beslutning om at give formanden en vilkårlig kassationsbeføjelse – der efter bemærkningerne tydeligvis alene er tænkt anvendt mod fremskridtspartiet – fortsætte med at udforme sine forslag i et forstæeligt sprog og ikke som krævet i § 1, nr. 7, i et for offentligheden uforstæeligt kancellisprog. Masser af forslag fra regeringen og fra formandens vennepartier går som bekendt ud på at ophæve eller ændre adskillige love, uden at de opfylder de krav, som fremgår af den nye § 10-formulering, og uden at det ifølge bemærkningerne er meningen, at de skal gøre det. Forslaget er således aldeles uantageligt såvel ud fra en juridisk som ud fra en parlamentarisk anstændighedssynsvinkel. Mindretallet stiller ændringsforslag nr. 11 om, at § 1, nr. 7, udgår.

c. Afvisning på forslag af formanden

Ved § 1, nr. 19, er det foreslået, at der til F.O. § 23 føjes et nyt stykke om afvisning ved tingets beslutning efter indstilling af formanden som forhandlingsleder.

Reglen er ny derved, at den nævnte afvisning efter indstilling af formanden nu nævnes udtrykkeligt og særskilt, mens fremgangsmåden – at afvisning skal ske, inden forhandling om forslaget er påbegyndt og uden forhandling – svarer til den hidtil anvendte.

Udvalgets *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) kan gå ind for, at der gennemføres en sådan bestemmelse.